

Arrest

nr. 185 073 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VANDEVYVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGEND ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 december 2015. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gebonden zou zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven gelet op hetgeen in artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaald wordt en hij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. De verwerende partij geeft eveneens aan dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt.

In de mate waarin de verwerende partij betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en dat zij aldus beschikt over een gebonden bevoegdheid, merkt de Raad op dat er gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid en dat dan ook steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij geen dergelijke onwettigheid, klevende aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Er mag bovendien geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan bijgevolg niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In casu voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Gelet op deze vaststelling, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij vooruitloopt op het onderzoek van de middelen door de Raad. In casu dringt een onderzoek van de middelen zich op. De exceptie van de verwerende partij dient te worden verworpen.

In een enig middel verwijst de verzoekende partij naar het “risico op schending van de integriteit, het leven en de vrijheid van verzoeker” en voert zij de schending aan van artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. Zij verwijst tevens naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat waar de verzoekende partij verwijst naar het “risico op schending van de integriteit, het leven en de vrijheid van verzoeker”, zij niet aanduidt welke rechtsregel of welk beginsel zij precies geschonden acht. In deze mate lijkt dit middelonderdeel dan ook onontvankelijk.

De verzoekende partij verwijst naar het stuk 3 bij haar verzoekschrift en betoogt dat zij slechts is binnengekomen op 10 november 2015, na haar reisdocumenten in Servië te hebben vernieuwd, en dat zij op 30 november 2015 – 20 dagen later – dus geenszins de maximale verblijfsduur kan overschreden hebben.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en erin wordt verwezen naar het langer in het Rijk verblijven, vrijgesteld van visumplicht, dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Tevens stelt de gemachtigde dat het regelmatig verblijf is verstreken en dat uit het dossier van de verzoekende partij en haar verklaring blijkt dat zij de 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd heeft.

De Raad stelt vast dat uit een interne nota van 30 november 2011 en een interne synthesenota van 12 januari 2016 die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat 11 december 2009 als datum van binnenkomst wordt vermeld en dat de verzoekende partij een paspoort had, afgeleverd in 2009 en geldig tot 25 augustus 2019, maar dat zij op aanraden van haar advocaat in Servië een nieuw paspoort is gaan aanvragen en dat zij heeft aangegeven dat zij ongeveer een maand in Servië is gebleven.

Uit het stuk 3 dat de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift, blijkt enkel een kopie van een identiteitskaart geldig van 29 oktober 2015 tot 29 oktober 2025, een kopie van een rijbewijs geldig van 30 oktober 2015 tot 30 oktober 2025 en een kopie van een paspoort geldig van 30 oktober 2015 tot 30 oktober 2025 met een stempel gedateerd op 10 november 2015. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar betoog, noch met de stukken gevoegd bij haar verzoekschrift aantoonde in een termijn van 180 dagen gedurende voldoende lange periode het rijk te hebben verlaten of de maximumtermijn van 90 dagen in het Rijk niet te hebben overschreven. Zij toont dan ook niet aan waarom de door de gemachtigde gemaakte vaststellingen mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 2°, niet reeds zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM stelt de verzoekende partij, wat de concrete elementen in casu betreft, dat zij op 8 november 2014 gehuwd is met mevrouw S. B. en dat het verbreken van dit huwelijk door te eisen dat zij het grondgebied dient te verlaten, een manifeste schending van artikel 8

van het EVRM en het daarin beschermde recht op gezinsleven van de verzoekende partij uitmaakt. Tevens vermeldt zij in dit kader dat op 14 januari 2014 hun zoon werd geboren te Mol en dat haar echtgenote ondertussen bevallen is van hun tweede kindje. Het moge duidelijk zijn dat wanneer zij zou worden bevolen om terug te keren naar haar land van herkomst, zij een moeilijk te herstellen nadeel ondervindt, aldus de verzoekende partij. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel bevat om het grondgebied te verlaten, doch geen verbreking van het huwelijk als dusdanig. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing waar de gemachtigde uitdrukkelijk stelt dat de intentie om een aanvraag gezinshereniging in te dienen en ook het feit dat de verzoekende partij hier verblijft bij haar Servische echtgenote en 2 minderjarige kinderen, haar niet automatisch recht geeft op verblijf. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij geenszins ingaat op deze concrete motieven zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Evenmin zet zij uiteen wie tot haar familieleden zouden behoren die in België wonen, zodat zij haar betoog niet concretiseert, noch staaft. De verzoekende partij beroept zich op het feit dat zij geen enkele basis meer heeft in Servië om op terug te vallen en stelt dat zij er geen enkele familie meer heeft. In de mate dat de verzoekende partij hiermee verwijst naar haar privéleven in België of hinderpalen poogt aan te voeren om terug te keren, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot louter algemene verwijzingen, laat staan dat zij voornoemde beweringen staaft. Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt niet aangetoond te worden.

Waar de verzoekende partij met haar betoog een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich voornamelijk beperkt tot de algemene stelling dat haar nu terug sturen naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou inhouden. Dit kan echter niet volstaan, daar zij enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Ook merkt de Raad op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet dwingt om terug te keren naar het land van herkomst, maar haar beveelt om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De Raad wijst er verder op dat de Raad bij arrest met nummer 49 665 van 15 oktober 2010 de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen. Gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, werd door de Raad aldus reeds vastgesteld dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet uiteenzet dat nieuwe, concrete gegevens voorliggen die een andere beoordeling zouden kunnen rechtvaardigen. In de mate dat de verzoekende partij meent nieuwe elementen te kunnen aanhalen aangaande haar persoonlijke situatie of de algemene situatie in haar land van herkomst, staat het haar vrij een nieuwe procedure te starten. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Daar waar de verzoekende partij in fine van haar betoog nog stelt dat de tenuitvoerlegging minstens dient te worden opgeschort in afwachting van de verdere beslechting van de door haar aangevraagde regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, concretiseert zij niet op welke aanvraag zij doelt en wijst de Raad er nog op dat alleszins een hangend beroep gericht tegen een beslissing aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voornoemd artikel 9bis de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen van zulke aanvraag of zulk beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven

Het middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet

precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 28 oktober 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 26 oktober 2016 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in de stelling dat de afweging inzake artikel 8 van het EVRM en het familiaal leven onvoldoende gebeurd is.

2.4 Er dient te worden vastgesteld dat omtrent het familieleven van de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM in de beschikking werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet uiteenzet wie tot haar familieleden zouden behoren die in België wonen, zodat zij haar betoog niet concretiseert, noch staaft. In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog wenst te verwijzen naar haar gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM, werd hierop eveneens geantwoord in voormelde beschikking. De verzoekende partij gaat geenszins in op de concrete motieven uit de beschikking. Door te volharden en aan te geven het niet eens te zijn, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Het betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking.

Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking van 26 oktober 2016 opgenomen grond.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPS, de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS